

Tammi

Paula Noronen & Minna Kivelä

TÄYSIN HULLUJA SATUJA

KUVITUS

Aiju Salminen

TÄYSIN
HULLUJA
SATUJA

LUE MYÖS:
**HULLUJA
SATUJA (2021)**

Teoksen satuvalikoima on muokattu
Bauer Median RadioPlayssa ja Podplayssa
vuosina 2020–2021 esitetyistä äänisaduista.
Teksti © Paula Noronen ja Minna Kivelä 2022
Kuvitus © Aiju Salminen 2022
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-3776-3

Paula Noronen & Minna Kivelä

**TÄYSIN
HULLUJA
SATUJA**

KUVITUS

Aiju Salminen

TAMMI · HELSINKI

KAKKAKIKKARE
LUONTO-
LEIRILLÄ s. 10

KOLHITUN
KÄNNYKÄN
KOSTO s. 21

VAUVAT
KAMPAAJINA
s. 31

RAGE-RAIJA
s. 40

ORAVA-
VELJESTEN
VIRPOMISHASSAKKA s. 50

TOTUUDEN
TORVI
s. 58

VAUVAT
PILAAVAT
KEVÄTJUHLAN
s. 64

KAKKAKIKKARE
JA RIITELEVÄT
SERKUT s. 73

**VAAATTEIDEN
KAPINA**
s. 84

ORAVA-
VELJESTEN
AITI
**KÄNNYKKÄ-
KOUKUSSA** s. 93

**VAAVAT
SEKOILEVAT** s. 102
HUVIPUISTOSSA

**KAKKAKIKKAREEN
JA SATU-MAIREN
KOKKISOTA**
s. 110

LAPSINERO
TIMPPA s. 116

**KAKKA-
KIKKAREEN**
LONTOON-REISSU s. 126

KAKKAKIKKARE LUONTO- LEIRILLÄ

Kakkakikkareen kevätlukukausi oli loppuillaan, ja kesäloma alkamassa viikon kuluttua. Hänen tädillään kuitenkin jatkuivat työt vielä juhannukseen asti, ja Kakkakikkareen olisi pakko mennä kesäleirille. Se ei Kakkakikkareta haitannut. Kesäleirillä oli kivaa. Mutta nyt oli käynyt sellainen ikävä juttu, että täti oli unohtanut ajoissa ilmoittaa Kakkakikkareen leirille, ja jäljellä oli vain muutamia leiripaikkoja. Eivätkä ne olleet hänelle mieluisia.

Täti: Kuuntelepas, rakas Kakkakikkareeni. Tämmöisiä leirejä olisi jäljellä, kun täti tästä koneelta katsoo. Roskienkeräämiseiri, jolla kerätään kadulta roskia ja... No, ei siellä muuta tehdä.

Kakkakikkare: Ei, täti! Minä haluan taideleirille, kuten muinakin kesinä.

Täti: Voi voi, kun ne ovat ihan täynnä. Entäs hiekkalinnaleiri? Siellä tehdään myös hiekkakakkuja.

Kakkakikkare: Ei! Ihan sairaan noloa! En todellakaan mene, kaikki nauraa mulle.

Täti: Voi voi ja vielä kerran voi. Aika vähissä nämä leiripaikat jo ovat. No hei, nyt löytyi. Kuule, juuri on tullut peruutuspaikka supersuosituille luontoleirille.

Kakkakikkare: Mitä siellä tehdään?

Täti: Siellä retkeillään ja tutustutaan luontoon.

Kakkakikkare: No, on se parempi kuin joku tyhmä taaperoiden hiekkakakkusontaleiri tai joku roskaidioottileiri.

Täti: Täti ottaa tämän nyt... Ilmoittautuminen siitä ja noin. Luontoleiri, ilmoittautuminen vahvistettu. Loistohomma!

Seuraavana päivänä koulussa Kakkakikkareen opettaja kysyi, mitä oppilaat tekisivät kesällä.

Opettaja: Ovatko jotkut teistä menossa vaikka leirille? Kertokaas järjestyksessä. Aloitetaan Kaislasta.

Kaisla: Mä menen jätskileirille. Me tehdään siellä itse jäätelöä, ja sitä saa syödä niin paljon kuin haluaa. Paitsi ei, raja menee viidessä litrassa, ettei tule huono olo. Syödessä voi tulla vähän kylmäkin...

Opettaja: Kiitos, Kaisla, entäs muut? Ossi siitä seuraavana.

Ossi: Mä menen skeittileirille. Saa skeitata koko päivän. Niin paljon kuin haluaa. Ja yönkin.

Opettaja: Riitta?

Riitta: Minä ja Lola mennään tanssileirille. Sinne tulee maailman kuuluisimpia tanssiopeja, ja sitten me tehdään tanssivideo, joka laitetaan YouTubeen.

Opettaja: Voi kun kiva. Tero?

Tero: Minä menen eläinleirille, siellä saa hoitaa söpöjä possuvauvoja ja koiranpentuja.

Opettaja: Oijoi, sinne opettajakin haluaisi. Simo?

Simo: Futisleirille, jolla harjoitellaan PSG:n pelaajien kanssa. Sinne tulee ainakin Messi. Ihan niinku ok.

Opettaja: Aikamoista. Kaikenlaisia leirejä sitä nykyään onkin. Kiti?

Kiti: Minä menen animeleirille Japaniin, siellä opetellaan Pikachun kanssa tekemään animaatiohahmoja.

Opettaja: Pikachun, sehän on satuolento?

Kiti: Ei ole.

Opettaja: On.

Kiti: Ei ole.

Opettaja: Antaa olla. Ja vielä Kakkakikkare. Oletko sinä menossa jollekin leirille?

Hienojen leirisuunnitelmien keskellä Kakkakikkareta oli alkanut hävettää tylsältä tuntuva Luontoleiri.

Kakkakikkare: No, yhdelle vaan tosi kivalle leirille. En muista, mikä se oli.

Opettaja: Kai sinä nyt sen muistat. Kakista nyt ulos vaan. Olet jo iso etkä mikään papana.

– Kerro, kerro, kerro! huusi koko luokka.

Kakkakikkare: Luontoleirille.

Luokka räjähti nauruun.

Opettaja: Lopettakaa. Luontoleiri on mahtava.

Tero: Siellä otetaan ihan ekaksi kännykät pois ja sitten mennään metsään. Eikä saa pelata!

Ossi: Joo, ja siellä tehdään kävyistä lehmiä.

Riitta: Illalla istutaan jossain nuotiolla hoilottamassa typeriä kappaleita.

Opettaja: Voi, kuulkaa! Se on oikein mukavaa tämän hektisen maailman keskellä.

Kakkakikkareta harmitti.

Kotona hän ryntäsi tädin luokse.

Kakkakikkare: En mene mihinkään luontoleirille! Tajuatko, mitä kakkakikkareille tapahtuu luonnossa! Meidät kerätään pusseihin ja heitetään ros kiin. Ei kakka edes kuulu luontoon.

Täti: Höpö höpö. Pakko mennä kultaseni, kun täti on töissä.

Niin, Kakkakikkareella ei ollut vaihtoehtoja.

Kakkakikkare: Mä vihaan sitä nyt jo!

Kesäkuun ensimmäisenä päivänä täti vei autollaan Kakkakikkareen Hyttysjärvelle, missä luontoleiri pidettäisiin.

Täti rutisti Kakkakikkarettä pitkään ja sanoi:

– Tulee kova ikävä, mutta viikko menee nopeasti. No nyt sitten vaan luontoilemaan. Muista vaihtaa sukat ja pese hampaat joka päivä. Ja muista, ettet syö mitään punaisia sieniä. Ja jos karhu tulee vastaan, luettele sille viikonpäivät, niin se pelästyy. Kanin perässä et mene mihinkään koloon. Ja hytтынen pistoon auttaa, kun hieroo ruisleivällä. Ja...

Kakkakikkare: Joo joo. Mene jo. Kaikki katsoo...

Kakkakikkare laahusti kokoontumispaikalle, missä leirin vetäjät Jaana ja Jaakko Avohakkuu jo pitivät nimenhuutoa.

Jaana: Helmiina, siinä. Ja sinä olet varmaan Kakkakikkare?

Kakkakikkare: Joo. Ja mä en sitten leiki millään kävyillä!

Jaakko: Tämä huomioitu. Kiitos kun kerroit, Kakkakikkare. Mutta nyt asiaan. Minä olen Jaakko, ja tässä on siskoni...

Jaana: Jaana. Me olemme vetäneet luontoleiriä jo monta vuotta, koska me pidämme luonnosta. Lapsena me asuimme metsän laidalla, ja silloin huomasimme...

Jaakko: ...kuinka kiva ja monipuolinen paikka metsä on, ja miten paljon siellä on hienoja juttuja ja opittavaa.

Kakkakikkare: Plää plää, ei kiinnosta. Tylsää.

Jaana: Sanoitko sinä jotain?

Kakkakikkare: Tylsää... Siis tylsiä kyniä mulla on mukana, eli onkohan täällä teroitinta?

Jaakko: Kyllä löytyy. Ja hienoa, että sinulla on kyniä mukana muistiinpanoja varten.

Jaana: Mutta myöhemmin sitten lisää. Nyt kerätään kaikilta kännykät pois, ja sitten katsotaan teille huoneet tuolta päärakennuksesta.

Kakkakikkare: Mä tiesin! Kännykät pois, ja kohta varmaan tulee ne kävyt.

Kakkakikkare talsi perässä, kun muut lapset kiljuen ryntäsivät rakennukseen. Hän meni viimeiseen makuuhuoneeseen ja ajatteli, että hän ei lähtisi mihinkään luontoon vaan pysyisi täällä koko viikon. Kakkakikkare oli juuri kiipeämässä kerrossängyn ylempään petiin, kun huoneeseen ryntäsi poika.

Veikko: Moi, mä oon Veikko, olen täällä jo kolmatta kesää. Tuu, nyt lähdetään etsimään käpyjä. Se on ihan parasta. Olitko sä Kakkakikkare? Kiva nimi. Mä voin nukkua tässä alasängyssä, kun tästä pääsee hyvin öisin hiippailemaan, kun on keskiyön kirkujaiset. Haluatko sä pillimehun? Mun äidit laittoi mukaan näitä, vaikka täällä saa juoda puolukkamehua niin paljon kuin haluaa, ja se on muuten hyvää. Torstaisin syödään pelkkiä lettuja koko päivä, ja perjantaina on sammaldisko. Nyt mennään tai meille ei jää yhtään käpyä. Ootko muuten mun parina? Vitsi, jos me voitettaisiin metsädiplomi!

Veikko puhui niin paljon ja niin nopeasti, ettei Kakkakikkare oikein ehtinyt vastata mihinkään hänen kysymykseensä. Veikko otti häntä vielä kädestä kiinni, ja kohta he olivatkin pihalla keräämässä käpyjä kassiin.

Kakkakikkare: Me varmaan askarrellaan nyt näistä lehmiä. Ammuu!

Veikko: Sä olet niin hauska, Kakkis! Jaana ja Jaakko ehkä joskus teki näistä jotain lehmiä, mutta me tehdään paljon parempaa. Tule!

Veikko viiletti taas tuulispäänä kohti rantaa, minne alkoi kerääntyä lapsia. Kaikilla oli mukanaan käpyjä koreissa ja kasseissa. Kakkakikkare oli saanut kerättyä vain yhden pienen kävyn ja pari kiveä tädille tuliaisiksi.

Jaana: Nyt opimme tärkeän taidon, jota tarvitaan luonnossa ja miksei muuallakin. Miten sytytetään tuli!

Kakkakikkare: Ihan lellä. Tulitikulla ja sytyttimellä tietenkin.

Jaakko: Kyllä, jos sellaiset on mukana. Mutta jos ei ole mukana, miten saadaan tuli nuotioon?

Jaana: Nyt tarvitaan niitä käpyjä ja pari kiveä. Jaakko näyttää, miten tuli tehdään.

Jaakko: Tässä on tulukset eli tulikivet. Näillä saadaan aikaan kipinä, joka sytyttää helposti kuivan kävyn. Jaan jokaiselle tämmöiset ja saatte parin kanssa virittää tulet.

Kakkakikkare oli ihmeissään. Eikö täällä tehtykään käpylehmiä? Tämähän kuulosti aika jännältä. Kakkakikkare alkoi innostua.

Veikko: Hei Kakkis, tehdään nuotio. Mun kävyt on tässä. Missä sun on? Haluatko sä kokeilla ekaksi? Osaatko muuten laittaa kielen näin rullalle? Mun toinen nimi on Aleksanteri. Osaatko laulaa Nuotiopiirin? Iske sä tulta, niin mä puhallan!

Ja silloin Kakkakikkare koki jotain aivan uutta. Hän iski tulta, Veikko puhalsi, ja silloin kipinä syttyi.

Kakkakikkare: Vauuuu, mun ruskeat silmäripset kärähti mustiksi!

Veikko: Me tehtiin se! Tiimi Kakkis ja Veikko! Eli KA-VE-RI!

Jaana ja Jaakko tulivat kehumaan Kakkakikkarettä ja Veikkoa. He antoivat vielä ohjeita, miten tulen saisi pidettyä yllä, ettei se sammuisi heti. Kakkakikkareelle tuli hyvä mieli. Hän ajatteli, ettei luontoleiri ollutkaan niin typerä.

Illalla leiriläiset istuivat nuotion ääressä ja lauleskelivat kaikkien suosikkilauluja. Kakkakikkare mietti, miksi tämä oli koulukavereiden mielestä niin hölmö leiri. Ehkä he eivät vain tienneet, mistä oli kyse.

Kakkakikkare: Voi kun tämä ei loppuisi ikinä.

Viikko meni nopeasti, kun oli kivaa tekemistä ja oppi uusia taitoja. Päätösjuhlassa sammaldiskossa kaikki saivat diplomit jostain taidosta. Kakkakikkare oli leirin paras tuleniskijä ja paras risumajan sokkona rakentaja.

Mutta sitten tuli kotiinlähdön aika.

– Veikko, anna sun numero, niin ollaan yhteydessä, Kakkakikkare pyysi.

– Joo, oli kiva tutustua. Soitellaan ja snäppäillään. Mulla on synttärit kuukauden päästä, niin kutsun sut. Minkä merkkinen sun tädin auto on? Mun äitien nimet on Sanni ja Marja. Onko sulla oma huone? Mulla on kissa ja sen nimi on Kultakala. Pelkäätkö sä mörköjä? Mun papalla on tekonivel polvessa. Nyt äidit tuli, moikka! Veikko pölötti.

– Moikka, Veikko. Muista team KA-VE-RI!

Elokuussa Kakkakikkare meni iloisena kouluun. Opettaja kyseli kesälomista ja ennen kaikkea leireistä.

Opettaja: No niin, kultamuruset. Tervetuloa kouluun. Onpa kiva nähdä teitä kaikkia. Miten ne odotetut leirit menivät?

Kaisla: Jätskileiri oli mieletön. Mä söin koko ajan jäätelöä. Yhtenä päivänä söin niin paljon, että mun sisäelimet jäättyi.

Opettaja: Just. Ossi siitä seuraavana.

Ossi: Skeittileirillä tehtiin ihan mielettömiä temppuja. Mä tein kolminkertaisen bakkärin.

Opettaja: Hienoa. Riitta?

Riitta: Me tehtiin tanssileirillä video Lolan kanssa. Sillä on jo miljardi katselukertaa.

Opettaja: Ohhoh. Tero?

Tero: Mä sain huolehtia koko leirin ajan kaikista eläimistä. Koirista, kissoista, salmiakkikaloista ja strutseista.

Opettaja: Strutseista?

Tero: Tai olikohan se possu? Ne on aika saman näköisiä.

Opettaja: No niin... Simo?

Simo: Futisleirillä olin ja Messin kanssa pelailin. Puhuttiin kaikesta, sanottiin huomenta ja silleen. Ehkä se oli Messi. Kyllä se oli Messi. Tai sitten se oli yks Jaska.

Opettaja: Kiti?

Kiti: Animeleiri oli mahtava. Pikachun kanssa hengasin ja tehtiin sushia sen kanssa.

Opettaja: Kiti hyvä. Sehän on satuolento?

Kiti: Ei ole.

Opettaja: On.

Kiti: Ei ole.

Opettaja: Annetaan olla. Kakkakikkare?

Kakkakikkare: Mä olin siellä luontoleirillä.

Luokassa naureskeltiin kovaan ääneen.

– Hiljaa nyt. Kerro, Kakkakikkare, opettaja kehotti.

– Söitkö sä käpyjä? Kiti huusi.

– Kerättiinkö sut kakkapussiin? Ossi lohkaisi.

– Minä opin, mitä marjoja ja sieniä voi syödä ja miten tehdään hyvä nukkumapaikka. Opin myös erilaisia solmuja ja tekemään tulen, Kakkakikkare puolustautui.

– Hienoja taitoja, Kakkakikkare! Ja sitten aloitetaan opiskelu, opettaja määräsi.

Kakkakikkareelle jäi paha mieli. Muut eivät selvästi arvostaneet hänen leiriään tippaakaan. Pienen pieni ruskea kyynel valui pitkin hänen poskeaan.

Mutta yhtäkkiä tapahtui jotain: koulun sähköt katkesivat! Kaikki valot ja laitteet sammuiivat. Koko luokka alkoi kirkua. Opettajan rauhoitteluista huolimatta oppilaat ryntäsivät käytäville. Rehtori yritti huutaa, että kaikkien tulisi rauhoittua:

– Ihan rauhassa, hei! Sähköt vain menivät. Ainoa ongelma tässä on, että ruokaa ei voi tehdä. Hella ei toimi.

– Mulla on nälkä! huusi joku oppilas.

– Mä tarvitsen ruokaa! parahti seuraava.

– En jaksa mitään, jos en saa ruokaa! valitti kolmas.

Koulussa vallitsi paniikki. Silloin Kakkakikkare keksi:

– Pois tieltä, meikä hoitaa!

Kakkakikkare syöksyi pihalle ja teki nuotion risuista ja pihan roskista. Hän pyysi opettajia kantamaan ison ruokapadan nuotiopaikalle. Kakkis alkoi hieroa leiriltä tuomiaan tulikiviä yhteen. Hän käytti hyväkseen myös suurennuslasia ja auringonvaloa. Ja kuten luontoleirillä, tuli syttyi komeasti. Kakkakikkare asetti koulun suuren padan keskelle tulisijaa. Kaikki hurrasivat!

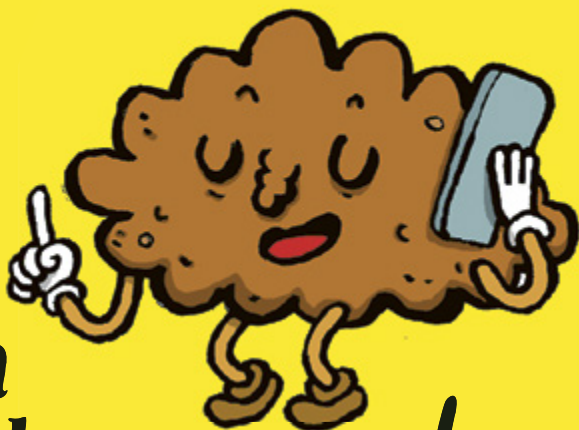
– Kiitos kiitos, eipä mitään. Nyt saadaan keitto tehtyä. Ihan perustaitoja nämä, luontoleirillä opittuja! sanoi Kakkakikkare iloisena.

Oppilaat ja opettajat hurrasivat Kakkakikkareelle.

Seuraavana vuonna täti oli ajoissa liikkeellä leiri-ilmoittautumisten kanssa.

Täti: Kakkis rakas. Haluatko taideleirille? Nyt on hyvin vielä tilaa.

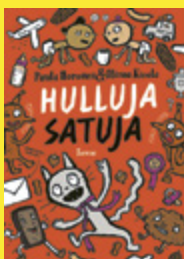

No jo on pähkähullua menoa!

Täysin hulluissa mutta viisaissa saduissa seikkailevat vastustamattomat hahmot.

Kreisi ystävämme Kakkakikkare yllättää kaikki - myös riitelevät serkkunsa, Köntsän ja Tortun. Hauskat orava-veljekset Mauri ja Vesa opettelevat virpomaan, mutta touhu karkaa pahasti kypälästä. Vuokko ja Keke, maailman villeimmät vauvat, luovat vaipan avulla uuden trendikampauksen ja karkaavat aina kun aikuisten silmä välttää. Vanhan lankapuhelimen haamu kummittelee Pyrylle, joka kohtelee kännykkäänsä kaltoin. Ja kun vanhempien komentelu ylittää järjen, paikalle rientää Totuuden torvi.

Hulluja satuja (2020) otettiin riemastuneesti vastaan:

Hulluja. Kahjoja. Pimeitä. Ihan älyttömiä. Mutta niin HAUSKOJA! Nyt on kyllä ammuttu täysillä ja vedetty rohkeasti ja reippaasti yli ja ympäri. Ja tällaistaahan sen pitääkin olla. Ihan hulluja satuja, jotka herättävät tunteita kaikenikäisissä.

SIVUKUKKASIA-BLOGI

www.tammi.fi

9 789520 437763

L84.2

ISBN 978-952-04-3776-3

Kannen kuvat:
Aiju Salminen

